

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Eruditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Quòd Iesus sapientia Patris multipliciter trahit animam ab ablectatione
sensualitatis ad sapidam degustationem spiritus. Cap. XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

vel interior illuminatio. E contra verò, trahit Deum, vel Christum ad hominem, vt sui participio, profectu virtutum homo perficiatur. Et præcipue Christum trahit ad hominem; vt sui participio per vitalis alimonie prouisionem incorporetur, quæ est ipsa Eucharistia, per cuius sumptionem homo recipere meretur augmentum virtutis, & præcipue charitatis. Primus igitur funiculus est donatio venie ad sperandum, quia Spiritus sanctus, secundum Apostolum, *postulat pro nobis gemitis inenarrabilibus*, donec veniam impetrauerit, & plenam fiduciam inculcauerit, id est, postulare nos facit. Secundus est exhibitio diuinæ gratiæ ad proficiendum, quia sua bonitate promprior inuenitur ad augmentum gratiæ tribuendum, quam nos ad recipiendum. Stat enim semper *ad osium*, & pulsât, vt affectum alliciat, & gratiam conferat. Sed vbi vasa vacua non fuerint, *oleum* stare necesse est. Hinc hortatur dicens: *Petite, & accipietis*; Tertius est promissio gloriæ ad perseverandum. Solus enim *qui perseverauerit usque in finem, hic saluus erit*.

Funiculus
Spiritus
sancti.
Rom. 8.

Apor. 3.
4. Reg. 4.
Ioan. 16.
Matth. 10.

Quod Iesus sapientia Patris multipliciter trahit animam ab oblectatione sensualitatis ad sapidam degustationem spiritus.

Cap. XXXVII.

Rabe me post te, curremus in odorem unguentorum tuorum. In hoc sponsa suam ostendit humilitatem, & feruentem charitatem; exprimens desiderij sui feruidum affectum, recognoscens suum proprium defectum, & petens consilij diuini salubrem effectum, & hoc per Christi prædicationem, quæ illuminat intellectû, ac eius conversatione, quæ inflamat affectum, eiusq; miraculorum operatione, quæ corroborat vtrunque. Primum enim est sanatiuum errorum; secundum informatiuum motû; tertium cõpletiuum omnium bonorum. Sic ergo sponsa trahi petit, vt currat in via penitentiæ, quam odoriferâ Christus reddidit in sua passione; sicut canis venaticus feram insequitur recto tramite. Vt, inquam, currat sic tracta in odorem operum bonorum; quæ velut unguenta redolent: quia per hæc *Christi bonus odor sumus Deo* in omni loco & hominibus. Vt denique currat tracta per vitam actiuam in odorem vitæ contemplatiuæ, id est, donec per contemplationem saporosam liberis alis affectum omnia creata supergredi valeat, adulterinas consolatiunculas, vberiori consolationis spiritu inebriata, penitus fastidendo.

1. Cor. 2.

Ecce 3: Nam

Nam, vt dicit Hugo de Arca Noë, Deus rationalem spiritum creauit sola charitate, nulla necessitate, vt eum suæ beatitudinis participare efficeret: vt & idem aptus esset tanta beatitudine perfui, fecit in eo dilectionem spirituales, palatum quodammodo per hanc illum sensificans ad gustum internæ dulcedinis, quatenus per ipsam dilectionem ei infatigabili desiderio inhareret. Per dilectionem ergo copulauit sibi Deus rationale creaturam, vt illi semper inharerendo, ipsum, quo beatificanda erat bonum, & ex ipso quodammodo per affectum sugeret, & de ipso per desiderium biberet, & ipsum per gaudium possideret. Vt autem secundum Bernardum, interiorum saporem perdidimus ab ipso penè exordio generis nostri. Ex quo namque cordis palatum, sensu carnis prævalente, virus infecit serpentis antiqui, cepit non sapere bonum, ac sapor noxius subintrare, & insipientia mulieris, id est, sensualitatis, boni saporis exclusit: quia serpentis malitia & astutia, mulieris insipientiam circumueit: & ideo nunc visus spiritualis interior tenebescit, auditus surdescit, olfactus tabescit, gustus amarescit, & tactus crassescit, vt merito clamer Psalmista, dicens: *Oculos habent, & non videbunt; aures habent, & non audient; nares habent, & non odorabunt, &c.* Hoc ergo magnum bonum, quod homo habuit ex sensu tam interiori, quam exteriori bene ordinato, secutum est magnum malum: quia perditum bono quod intus erat, ingressa est anima ad aliena bona, & palatum fecit cum delectationibus, requiescens in illis. Et quando sensus carnalis exterior bono suo utitur, interior sensus quasi obdormit, quia non cognoscit bona sensus interioris, qui iucunditate bonorum exteriorum capitur: Intrans autem sapientia dum sensum carnis infirmat, intellectum purificat, & cordis palatum sanat & reparat, quia paulatim vincit malitiam, id est, concupiscentiam in mentibus, ad quas intrauerit, saporem mali, quem illa inuexit, sapore meliore exterminans, ita quod sanato palato, iam sapit bonum, sapit & ipsa sapientia, qua in bonis nullum melius. Nam cum à delectatione carnis abstrahitur, necesse est vt statim iam aliquid spiritualis gaudij prægustare incipiat, ne si penitus à delectatione remanserit alienus, quasi semen aridum sine humore, ad germen sapientiae non conualescat. Illas tamen mentes singulariter internæ dulcedinis desiderium trahit, quas nullius concupiscentiae carnalis affectus foris religauit.

Psalm. 113.

Gustus animæ excitari à Christo.

Quod si quæris, qualiter ad istam gustus experientiam pertingere possis breuiter respondeo, quod Iesus Christus, qui est sapida sapientia Patris,

tris, utpote in qua est sapor omnis suauitatis, & delectamenti, nobis efficaciter ingerit hunc gustum. Et hoc multipliciter. Primò, se manifestando in operibus suis, ut sic visibiliter videri possit inuisibilis per effectum suum visibile, iuxta illud Psalmistæ: *Delectasti me Domine in fructu arborum tuarum, & in operibus manuum tuarum exultabo.* Quia cuncta, quæ creata sunt bona valde, dicunt mihi, ut amem te. Illa tamen delectatio non fit semper ex gustu sapientiali oleo gratiæ condito, nec illa notitia est experimentalis, sed discursiua. Secundò, in incarnata natura se manifestando, in qua se exinaniuit in euuatus, & ut lumen in tæsta factus, ut sic nos illuminaret, & ad Patrem reduceret. Quæ manifestatio merito causat in sensibus nostris interioribus notitiã quandã aternorum credibilem supernaturalẽ: quæ nobilior est manifestatione præcedenti: quia dona supernaturalia perficiunt naturã, ut dicit Dionysius. Nec tamen ista notitia experimentalis est, quia experiẽtia repugnat fidei. Veruntamen ex firma fidei notitia multiplex habetur cõsolatio. Tertio, se quotidie manifestando, factus amoris cibus, & refectio. Nam idẽo carnem assumptã in edulium nobis proposuit in Sacramento, ut per cibum carnis nos inuitaret ad gustum diuinitatis. Hinc incarnata sapientia videtur quasi panis, ita ut veraciter dicere posset. *Ego sum panis vita*, factus in sacramento verus cibus, & verè gustabilis, ut per gustum corporis suos duceret ad gustum diuinitatis, quia secundum humanitatem est via ad diuinitatẽ. Hinc se dicit *ostium*, & hoc primò sensui corporali per signa sensibilia monstratũ in Sacramento, scilicet per sensibiles species panis & vini. Secundò, se dicit *ostium* intellectui per fidẽ perfectam referatũ. Fides enim, secundum Chrysostrum, est lumen animæ, ostium vitæ, fundamentum salutis aternæ. Nam intellectus humanus sine radio fidei, circa diuina quasi cæcus est: sed per fidem intellectus illuminatus & confortatus, hanc veritatem indubitanter attingit, quod Christus veraciter est in Sacramento, & deitas veraciter est in Christo. Tertio, se dicit *ostium* voluntati per charitatẽ feruidã apertum, gustatũ, & inhabitatum: quia *qui manducat*, inquit, *carnem meã, & bibit meũ sanguinẽ in me manet, & ego in eo.* Dicit ergo Iesus. *Ego sum ostium* scilicet sensui per corpus assumptũ ei obiectum, intellectui per fidem referatũ, ac voluntati per charitatẽ apertum: quia charitas inter se & dilectum non vult scire medium, sed acumine suo cuncta penetrat, donec ad dilectum & in dilectũ veniat. Sequitur: *Per me si quis ad meam intrinsecam diuinitatem introierit fide & charitate, saluabitur.*

Psal. 91.

Ioan. 6.

Christum
dici ostium.
Ioan. 10.

Ioan. 10.

Ioan. 10.

Ee 4. bitur.

Caat. 5.
Fauus.

Pfal. 33.
2. Reg. 14.

bitur: Et ingrediendo ad contemplandam meam diuinitatē, ac egrediendo ad imitandam meam humanitatem, utrobique pascua aeternae viriditatis & salutis inueniet. Vnde dicit Hugo, quod propterea Iesus carnem in edulium nobis proposuit, ut per cibum carnis nos inuiteret ad gustum diuinitatis. Quem cibum sponsa degustauit, dicens: *Co. meli fenum meum, cum melle meo*. Fauus est cera virginea, loculis & cellulis distincta, quae sunt melle repleta. Fauus igitur est Christi humanitas, & mel eius diuinitas. Quasi diceret: Gustauit dulcissimam diuinitatem in cera virginea humanitatis absconditam. Veruntamen si haec non gustantur, non intelliguntur: & si non intelliguntur, vanè audiuntur. In amore autem fit talis gustus experimentalis, qui est magistra intelligentiae, & consummatio. Hinc dictum esse reor: *Gustate, & videte*, quia in gustu mellis oculi Ionathae sunt illuminati.

De tractu voluntatis, quae secum trahit totum hominem, & de sensibus tam interioribus, quam exterioribus: ac de renouatione spiritus secundum amorem, scientiam, & operationem.

Cap. XXXVIII.

Rabe me post te, curremus in odorem unguentorum tuorum. Diuini amoris attractiuam virtutem alloquitur anima, voluntatem suam attrahi petens in unionem diuinam voluntatis, ut vnus spiritus cum Deo fiat, sentiens vnum velle, & vnum nolle. Nam iste tractus principaliter in voluntate fit, & hoc per inhabitantem charitatem. Voluntas autem vi quadam secum totum hominem trahit, id est, omnes vires, tam intellectiuas, quam affectiuas; tam inferiores, quam superiores.

Sensus exterior.
Sensus interior.

Ioan. 10.
Sensus animae quinque.

Pro quo notandum, quod (ut dicitur in libro de spiritu & anima) duo sunt in homine sensus, & vterque bonum suum habet, in quo reficitur. Vnus exterior, qui reficitur in contemplatione humanitatis Christi. Alius interior, qui reficitur in contemplatione diuinitatis. Ideo nanque Deus factus est homo, ut totum hominem beatificaret, & tota conuersio hominis ad ipsum esset, & tota dilectio eius in illo esset, cum à sensu carnis videtur per carnem; & à sensu mentis per diuinitatis contemplationem. Et hoc totum erat bonum hominis, ut siue ingrederetur, siue egrederetur, in factore suo pascua dulcissima inueniret. Sicut enim in carne sunt quinque sensus, quos tamen diuinitas non mouet absque animae societate: sic anima quinque sensus habet